

недѣлимия, цѣлостния тѣхенъ организъмъ. Дали разумнитѣ действия не сж нѣкаква деградация на инстинктивнитѣ?

Като се говори за единство на груповитѣ действия при обикновени или форсмажорни случаи, то не трѣбва да се предписва на съзнателна солидарностъ, каквато не може да съществува въ примитивнитѣ и дори средно развититѣ социални групи. То е само следствие отъ *еднаквостта* на човѣшкитѣ души. Колкото по-прости сж човѣшкитѣ души, толкова тѣ сж по-еднакви, имащи сжщото съдържание. Всички еднакво схващатъ въпроситѣ около съществуванieto си. Еднакви членове — единна група.

Обаче, съ развитието на живота, все повече индивиди започватъ да се отдѣлятъ отъ общия фонъ, както и да се отличаватъ едни отъ други. Въ тѣхъ се събуждатъ и развиватъ нови душевни елементи и разположения. Споредъ живота, силата и работата върху себе, се създаватъ разни индивидуалности, разни души. А така никне и егоизма. Той предполага дадено напредване на групата. Напредване? — Не. А даденъ изминатъ жизненъ пътъ. И идатъ възгледи и настроения различни, борби на идеитѣ и стремежитѣ, въ които често хармонията на груповия животъ се накрънява. Много силно индивидуализираната личностъ, обаче, може да я пресъздаде, ако може да изрази и посочи онова, което, въ дадени обстоятелства, трѣбва общо да се мисли и работи, за да се създаде единенъ животъ, насоченъ къмъ опредѣлена целъ. Или пъкъ да наложи своя лична идея, свое разбиране, свое настроение; да пропие всички отъ тѣхъ, да